

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **J.**, bytom v B., zastúpenej **JUDr. R.**, advokátom so sídlom v B., proti odporcovi **N., a. s.**, so sídlom v L., zastúpenému **JUDr. A.**, advokátom so sídlom v L., za účasti vedľajšieho účastníka **Sociálnej poisťovne, ústredia**, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8 a 10 (za ktorú koná pobočka Lučenec), o náhradu škody z pracovného úrazu, o návrhu Sociálnej poisťovne, ústredia v Bratislave, v spore o právomoc, takto

r o z h o d o l :

Prejednanie a rozhodnutie veci v časti nárokov vzniknutých za obdobie do 31. decembra 2003 **p a t r í** do právomoci **Okresného súdu Lučenec**.

O d ô v o d n e n i e

Sociálna poisťovňa doručila dňa 4. júla 2008 na Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh na rozhodnutie sporu o právomoc podľa § 8a Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), pretože nesúhlasila s rozhodnutím Okresného súdu Lučenec z 30. júna 2004 č. k. 9C 97/2004-47, ktorým súd konanie zastavil z dôvodu nedostatku právomoci a rozhodol o postúpení veci ohľadom uplatnených úrazových dávok Sociálnej poisťovni pobočka Lučenec a ohľadom uplatnenej úrazovej renty Sociálnej poisťovni ústredie Bratislava. Zároveň Sociálna poisťovňa nesúhlasila s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12 Co 286/2004-56 zo 16. septembra 2004, ktorým odvolací súd potvrdil rozhodnutie Okresného súdu v Lučenci.

Poukázala na spoločné stanovisko občianskoprávneho a správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k niektorým otázkam právomoci súdu na rozhodovanie o odškodňovaní pracovných úrazov a chorôb z povolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd príslušný rozhodovať o kompetenčných sporoch podľa § 8a OSP po oboznámení sa s vecou dospel k záveru, že zastavenie súdneho konania v časti nárokov vzniknutých do 31. decembra 2003 a postúpenie veci na konanie Sociálnej poisťovni, nemá oporu v zákone.

Návrhom na začatie konania zo dňa 3. mája 2004 sa navrhovateľka voči odporcovi domáhala náhrady škody (v jednotlivých čiastkových nárokoch) vyplývajúcej z pracovného úrazu, ktorý navrhovateľka utrpela dňa 27. novembra 2002 .

Okresný súd uznesením z 30. júna 2004 č. k. 9C 97/2004-47 podľa § 104 ods. 1 OSP zastavil konanie z dôvodu nedostatku právomoci a rozhodol o postúpení veci ohľadom úrazových dávok Sociálnej poisťovni pobočke v Lučenci a ohľadom úrazovej renty Sociálnej poisťovni ústrediu v Bratislave s odôvodnením, že zákonom č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení boli zrušené s účinnosťou od 1. januára 2004 aj ustanovenia Zákonníka práce upravujúce aj uplatnené nároky navrhovateľky, o ktorých prešla právomoc rozhodnúť na orgány Sociálnej poisťovne. Nedostatok právomoci je takým nedostatkom podmienok konania, ktorý nemožno odstrániť a preto okresný súd nemohol vo veci konať. Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie navrhovateľky uznesením č. k. 12 Co 286/2004-56 zo 16. septembra 2004 potvrdil rozhodnutie okresného súdu. V predmetnej veci na dovolanie navrhovateľky rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací tak, že uznesenie krajského súdu v častiach, ktorými potvrdil zastavenie konania o zvýšenie odškodnenia bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia a rozhodol o trovách konania a uznesenie okresného súdu pokiaľ v tejto časti zastavil konanie a vo výroku o trovách konania zrušil a vec vrátil v rozsahu zrušenia okresnému súdu na ďalšie konanie. Dovolanie navrhovateľky smerujúce proti ostatným častiam uznesenia krajského súdu odmietol.

Sociálna poisťovňa po postúpení veci namietala správnosť záverov okresného súdu, pokiaľ jej boli postúpené na konanie nároky vzniknuté do 31. decembra 2003 ako orgánu príslušnému o nich rozhodnúť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky námietky uplatnené Sociálnou poisťovňou považoval za opodstatnené.

Podľa stanoviska občianskoprávneho a správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, uverejneného pod č. 27 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 4/2006, rozhodovanie o nárokoch na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity, o náhrade za stratu na dôchodku a o náhrade nákladov na výživu pozostalých, vzniknutých z pracovných úrazov alebo chorôb z povolania do 31. decembra 2003, patrí do právomoci súdu, aj keď nároky boli uplatnené po účinnosti zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov.

Zo stanoviska vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky prihliadol na úpravu vykonanú zákonom č. 461/2003 Z. z., ktorého ustanovením § 294 bod 27 boli zrušené ustanovenia § 198 ods. 1 písm. a/ - c/, § 199 až 213 zák. č. 311/2001 Z. z., pričom z nich vyplývajúcim nárokom od 1. januára 2004 zodpovedajú nároky podľa § 85 a nasl., § 88 a nasl., § 92 a nasl. zák. č. 461/2003 Z. z. a že na konanie v týchto veciach ako veciach dávkových podľa § 172 ods. 3 písm. a/ od účinnosti zákona sú v zmysle § 177 tohto zákona príslušné organizačné zložky Sociálnej poisťovne.

Ustanovením § 272 ods. 5 a 6 zákona č. 461/2003 Z. z. však z právomoci Sociálnej poisťovne vyňal rozhodovanie o nárokoch za obdobie do 31. decembra 2003 (a to nielen právoplatne neskončených, ale aj uplatnených po 31. decembri 2003), tým, že určil, že sa o nich rozhodne podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003, pričom žiaden zákon neustanovil, že o týchto nárokoch má konať Sociálna poisťovňa. V takýchto prípadoch preto konanie začaté na súde musí dokončiť súd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky o podanom návrhu preto rozhodol tak, že prejednanie a rozhodnutie veci patrí do právomoci Okresného súdu Lučenec.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 21. októbra 2008

JUDr. Jozef H a r g a š, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth